

Rudolf
Král

Raci
v hlavě

VYŠEHRAĐ

Raci v hlavě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Rudolf Král
Raci v hlavě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Rudolf
Král
**Raci
v hlavě**

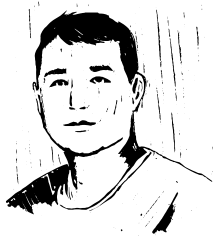
Rudolf
Král

Raci
v hlavě

VYŠEHRAĐ

© Rudolf Král, 2022
Illustrations © Sabina Chalupová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7601-711-5
ISBN e-knihy 978-80-7601-721-4 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-722-1 (1. zveřejnění, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-7601-720-7 (1. zveřejnění, 2022)

Maličké saponátové bublinky se plazí po stěně tlustého skla a rozprskávají se o dno obrácené vzhůru. Hans se mračí jak čert a máčí špinavé půllitry v jarové vodě.

„Klidně si běž, ty nevděčnej podrazáku,“ zavrčí a ani se na mě nepodívá. „Jestli si ale myslíš, že je TAM na tebe někdo zvědavej, tak seš úplně mimo. Takovou šanci jako já ti TAM nikdo nedá!“

Oba víme, že jsou to kecy. Za pade na hodinu, a ještě k tomu načerno by do tohohle pajzlu hned tak někoho nesehnal. Jenže mi dluží prachy za poslední týden, takže se k tomu radši nevyjadřuju. Za chvíli ho ten jeho vyčítavý monolog stejně přestane bavit a vysází na bar dvě tisícovky a pětistovku. Peníze schválně položí na místo, kde zůstala loužička po rozlitém pivu.

„Dík a měj se,“ dávám si zmáčené bankovky opatrně do kapsy a mávnu mu na pozdrav. Dělá, jako bych tam nebyl, a utopí ve dřezu další ulepený půllitr. V duchu si slibuju, že už se na tohle pochmurný místo nikdy nevrátím.

Tři kiláky na Zámek šlapu pěšky. Nic jiného mi taky nezbyvá. Kolo jsem včera střelil jednomu kořalovi, co se u Paviána po osmém rumu rozhodl něco udělat se svým životem. Stihnu to akorát na večeři. Kolínka, rajská a tuhé hovězí. Maso leze do zubů a kolínka jsou rozvařená. Nestěžuju si, za ta léta jsem si zvykl. Po večeři najednou zhasne v jídelně světlo. Víím, co bude následovat, už jsem to zažil mockrát. Akorát teď se to děje kvůli mně.

„No tak se ztišíme,“ prořízne místnost ječák tety Sary, a všichni zmlknou. Ze zahuhlaných repráků se ozve fanfára z nějaké trapné opery. Přichází Krab s dortem v klepetech. Mihotavé plamínky svíček mu zespoda nasvěčují obličej. Vypadá jak z béčkového hororu, akorát že se usmívá a nemá vytřeštěné oči podmalované temnými stíny. Mezitím někdo připravil doprostřed místnosti stůl s bílým ubrusem. Krab na něj opatrně položí dort. Je fakt šikula, z osmnácti svíček mu cestou nezhasla ani jedna. Luskne prsty a někdo u dveří rozsvěcí světlo.

„Mikuláši,“ kývne na mě. Zvednu se ze židle a pomalu k němu zamírím. Nikdo tady přesně neví, který den jsem se narodil. V kojeňáku to prostě střelili od oka a do rodného listu mi napsali 15. listopadu. Krab mi potřese pravicí a popřeje všechno nejlepší k úředně stanoveným narozeninám. Napadne mě, že se do něj podívám, jak se vlastně k tomu mému odchodu staví. Pak se na to ale vykašlu. Už mi po tom nic není. Zhluboka se nadechnu, nakloním se nad dort a sfouknu svíčky. Krab mi podává dlouhý nůž a teta Sára připraví na kraj stolu papírové tácky. Schválně krájím tenké plátky, aby dort vyšel na všechny. Děti u stolů lačně zírají na ty kousky piškotu polité levným kakaovým krémem a bojí se, že je ostatní předběhnou. Že se na ně nedostane.

Druhý den vstanu brzy ráno, abych se nemusel s nikým loučit. Bágl už mám sbalený, akorát si dojdu na záchod a vyčistím si zuby. Pak zamknu pokoj a klíč nechám ve dveřích. Na chodbě potkám neduživého kluka, co sem přišel teprve nedávno a rovnou vyfasoval přezdívku Vyžle. Sklesle na mě zírá a vypadá, že se každou chvíli rozbere.

„Fakt odcházíš?“

Je mi úplně jasný, proč ho to tak sebralo. Asi před měsícem jsem se venku přimotal k tomu, jak mu dva starší kluci dávají kapky. Normálně bych se na to vybod. V děcáku jede člověk sám na sebe. Jenže tohle bylo tak srabácký, že to prostě nešlo nechat jen tak. „Jestli se ho, vy dva chudáci, ještě jednou dotknete, dám vám vlastnoručně do držky!“ slíbil jsem jim.

Větší z nich se posměšně zašklebil a chtěl asi něco říct. Preventivně jsem mu vypálil jednu svižnou na solar. Zlomil se v pase, drcnul sebou do trávy a Vyžle měl od té doby pokoj. Jenže teď, až ze Zámku zmizím, mu to ty dva samozřejmě dají pěkně sežrat.

„Něco ti poradím,“ zkouším mu ještě jednou pomoci. „Oba víme, že brzy dostaneš nakládačku.“

Strach, který ho zevnitř svírá a ochromuje, se na mě teď potměšile šklebí z jeho vyplašených očí. Pochybuju, že to tenhle klučík zvládne, ale stejně mu to řeknu.

„Až tě budou řezat, buď zticha. Nepros ani nebul, stejně ti to nepomůže. Zapamatuj si ale, kdo ti dal první ránu. Potom si někde sežeň klacek nebo násadu od krumpáče a počkej, až nebude dávat bacha. Připliž se k němu zezadu a vši silou ho vem přes hlavu.“

Tenhle trik mám od Prcka. Hned druhý den potom, co přišel do pastáku, takhle srovnal jednoho ze starších sígrů. Pak už si na něj nikdo netroufnul. Na Vyžleti ale vidím, že si něco takového nedovede ani představit, natož aby to provedl. Smůla, víc toho pro něj udělat nemůžu.

„Tak hodně štěstí,“ kývnu mu na rozloučenou a mizím ze Zámku, kde jsem strávil skoro celý svůj dosavadní život. Další saze vylétá z rodného komína.

Ze starý rozklepaný sprchy padaj spolu s vodou tenký rzivý šupinky. Nejsou na první pohled vidět, ale máme je v umývárne roztahaný úplně všude. Zavrtávaj se nám zespoda do bosých chodidel, padaj nám na ramena a obličej, ručníkem si je při utírání zadíráme do kůže. Za těch osm let, co jsem na Zámku, už musím být zevnitř úplně zrezlej. Sotva na to pomyslím, hned mě začne svědět celý tělo. Přidám teplou a pozoruju, jak od podlahy stoupá z vyšisovaných modrých dlaždiček pára. Otáčím se v půlkruhu a nastavuju sprše různý části těla. V děcáku, jako je tenhle, se rychle naučíte nikdy nestát při sprchování

k ostatním úplně zády. Jinak totiž slíznete jednu štípanou ruč-
níkem. Nebo vám někdo nenápadně zavře kohoutek s teplou
vodou a nechá téct jenom studenou.

„Potom, co pohřbili bráchu Unkase, sed táta do kánoje
a strašně rychle pádloval pryč. Už tam nechtěl bejt, páč po něm
všichni šli. Běloši, Huroni, fašouni, komouši, benga, prostě
všichni. Přes oceán se nakonec dostal po Labi až do Děčína.“
Tedor sedí v napuštěném bidetu, zadek zabořenej v teplý vodě,
jak to má rád. Rozkládá důležitě rukama a většinou mladší kluci
hltaj každý jeho slovo. Správně se teda jmenuje Teodor, ale jako
malej o sobě tak dlouho mluvil jako o Tedorovi, až mu to zů-
stalo. V kojeňáku se podle všeho objevil 23. října. Sestry totiž
tehdy navrhovaly nám nalezcům jména podle toho, kdo měl
zrovna ten den svátek. Vůbec je přitom nenapadlo zjistit si, co
který to jméno vlastně znamená. Jinak by asi řvoucí mimino
pohozený u dveří jenom v zablešený dece a podělaných plínách
nepojmenovaly Teodor, což je řecky Boží dárek.

Zrovna teď Boží dárek krmí mamánky až trapně průhlednou
historkou a náramně si to užívá. „Zaparkoval loď u břehu a na-
jednou nemoh věřit svejm očím. Úplně nahá se tam koupala
nejkrásnější ženská na celým světě. Moje máma.“

Nechápu, jak by se nejkrásnější ženský na světě mohl naro-
dit někdo tak šerednej jako Tedor, ale nekecám mu do toho. Je
to kámoš, tak mu nebudu kazit historku.

„Tak ji vzal na projížďku po řece a určitě to v kánoji dělali,
protože jsem se jim pak narodil já.“ Tedor se rozhlídne po ostat-
ních, jestli mu to žerou. Když vidí, že jo, hrdě si poklepe dlaní
pravý ruky na srdce. „Máte před sebou skutečného posledního
Mohykána.“

Mamánci říkáme my odložený, pohozený, podstrčený a na-
lezený těm, co poznali svý rodiče. Nebo aspoň jednoho. Alkáče,
feťáky, kurvy, psychouše, kariéristky, gamblery a nejrůznější
jiný kvítka. Byli od nich taky v hlavě i na těle dost potlučený
a rozbolavělý. Většinou v sobě měli něco, co jsme já, Tedor nebo
Prcek neznali. Takový to ponížený čoklovský příkrčení. Jako
kdyby v jednom kuse čekali, kdy na ně někdo zařve nebo jim

jednu ubalí. A taky příšerný vlezdoprdelkovství. Snahu zavděčit se tetám, Krabovi, větším klukům, prostě každému. Pořád doufali, že si pro ně ty jejich fotrové a matice jednou přijdou. A že budou úplně jiný a lepší, než si je pamatovali. My nikoho takovýho neměli, proto jsme si rodiče vymýšleli. Jako malí jsme pak dokonce po nějaký době, co jsme o nich mluvili, začali sami věřit, že fakt existují. Čekali jsme, jestli se třeba někdy neobjeví a neodvedou si nás na svý pirátský lodě nebo do vytuněných batmanovských sídel. Časem jsme z toho vyrostli.

Stoupám širokou ulicí nahoru na Žižkov. Cinkání tramvají, klaksony aut, túrování motorů, rozčilené lidské hlasy, rozchechtané lidské hlasy, ubrečené lidské hlasy. Na horizontu ohraničeném střechami vysokých domů nehybně leží chuchvalce přes sebe naházených mraků. Nevzhledná šedivočerná deka, která se co nevidět vysype dolů. Ohlídnu se. Nádraží vypadá jako ohromný pavouk a z jeho těla se do dvou stran rozbíhají páry nekonečně dlouhých stříbrných nohou spojených pražci. Nebo jsou to možná spíš chapadla chobotnice. Dosáhnou stovky kilometrů daleko, sbírají po celé zemi nejrůznější zoufalce a stahují je do City. Nikdo z těch nebožáků přitom netuší, že jeho sny, touhy a plány slouží jenom jako potrava pro tuhle nenasytanou a pořád se rozpínající bestii.

Sednu si na lavičku v parku a na kolenou rozložím plán města. Nepříjemně fouká. Studený vítr zalézá do oblečení. Přitáhnu lokty k tělu a snažím se zhluboka dýchat, aby se mi zima nedostala do těla. Bar, co hledám, sídlí v jedné z bočních uliček asi tři bloky odsud. Ještě na Zámku jsem si to místo zaškrtl červenou fixou. Složím plánek City a strčím ho do kapsy. Pak si přehodím kapucu černé bundy přes hlavu, hodím na záda šedesátilitrový batoh a pouštím se dál do útrob toho tajemného organismu.

Z Kérkových dopisů jsem si Titicacu představoval jako rozlehlé a magické místo. Kromě tajnůstkářských narážek našeho o dva roky staršího kámoše ze Zámku za to asi mohlo

i peruánské jezero, po kterém bar pojmenovali. Inkové si o něm prý mysleli, že je bezedné. Tahle Titicaca ale vypadá jako ošuntělá díra, co má nejlepší roky dávno za sebou. Prošlapané flekaté koberce, různé posháněné stolky všemožných barev a tvarů, z velkých plyšových křesel s prodřenými potahy se nedočkavě derou ven kusy molitanu. Dřevotřískový omlácený bar, ze kterého se odlupuje temně vínová tapeta. Za ním tak pětatřicetiletá oplácaná blondýna, něco mezi panenkou Barbie a panenkou Chucky. Hosti žádají. Teda alespoň v téhle místnosti. Vedle, kde už si to vůbec na nic nehraje, sází pár zombíků mince do automatů a hulí při tom jedno cígo za druhým.

„Promiňte, hledám kámoše,“ sdělím barmance, která mi věnuje nezúčastněný pohled.

„To my všichni, zlato.“ Má lehce zastřený, líný hlas.

„Tady na krku,“ ukážu si někam za levé ucho, „má vytetovanýho čínskýho draka.“

Změří si mě pohledem, v němž jsem snad zahlédl i trochu zájmu.

„Jo tenhle panáček. Ten chodí až tak kolem třetí, čtvrtý. To víš, musí se vyhajat.“

Napadá mě, že si na baru nechám batoh a půjdu se projít. Jenže venku zrovna v tu chvíli začne hustě pršet. Sednu si do ohromného ušáku a propadnu se do nějaké příšerně zpomalené vesmírné galaxie. Cítím, jak mi těžknou ruce i nohy.

„Dáááááášš si něěěěcooo?“ zkreslený hlas barmanky si ke mně klestí cestu přes hustou vrstvu stojícího těžkého vzduchu. Ručičky hodin se ani nehnu. Jenom čekám, kdy stečou po zdi a odplazí se ven z baru. Připadám si jako moucha lapená v pavoučí síti. Dost možná už mi někdo vstříkl do těla paralyzující jed, abych sebou moc neházel.

Kérka si to přihasí něco po půl čtvrté. Má na sobě obnošeného křiváka, upnuté džíny a černé pánské kozačky. Je trochu hubenější, ale jinak se moc nezměnil. Objednává si na baru drink. Barbie/Chucky mu něco řekne a kývne hlavou mým směrem. Kérka se otočí. Neviděli jsme se dva roky, ale taky mě hned pozná.

„Jé, Miku, co tady děláš?“ sedá si do křesla proti mně a ucu-cává brčkem kolu s rumem.

„Psal jsi, ať přijedem. Tak jsem přijel.“

Teta Martina nám popřeje dobrou noc, zhasne a zavře za sebou dveře. Slyšíme, jak její stokilové kroky duní chodbou a sestupují po schodech.

„Nepudem do zoo?“ ozve se po chvíli ztichlým pokojem. Ve skutečnosti se nikomu nechce slejzat dvě patra po hromosvodu a ještě riskovat, že nás přitom teta načapá. Stejně se ale mezi náma vždycky najde někdo, kdo to navrhne, a pak už nejde couvnout. Dneska to byl Prcek, včera Kérka, předtím já a jako vůbec prvního to napadlo Tedora. Vlastně se nám z toho stal noční rituál, kterému se nedá vyhnout. Prostě zkouška odvahy.

Za chvíli už si vykračujeme podél hlavní silnice, co se jako páteř hada vine celou Dírou a plazí se dál k hranici s Německem. Občas kolem projede kamion a ohodí nás mocným proudem vzduchu a výfukových plynů. Podáváme si poslední cigáro, co zbylo z krabičky Chesterfeldek, kterou Prcek předevčírem šlohnul v samošce. Houpe se mi z toho žaludek a motá hlava. Řekl bych, že ostatní jsou na tom podobně, jenom Prcek je v pohodě. Hulí snad už od chvíle, kdy přišel na svět, bůhví kde a čertví z jaký matky.

Ani ne za deset let otevřou dálnici z Ústí do Drážďan, místní podniky nebudou mít kunčafy a skoro všechny skončí. Teď je to tady ale hampejz na hampejzu. Holky posedávají ve výlohách jenom v kalhotkách a my jim čumíme na prsa. Bloncky, zrzky, tmavý a spousta cikorek. Mladý, starý, docela hezký i úplný šeredy, většina parádně zmalovaných. Občas některá vstane, chvíli se vlní u tyče a zase se usadí ke svému drinku. První dny jsme je sledovali s otevřenou pusou, teď už se ale v horní části ulice dlouho nezdržujeme. Do jedenácti se musíme vrátit na Zámek, protože tou dobou začíná noční teta kontrolovat pokoje.

Míříme do miniaturního parčíku nebo spíš velký neoplocený zahrady, kde uprostřed stojí ohromný bílý dům s blikajícím neonovým nápisem *Fantasie*. Celý přízemí má prosklený a rozdělený na osm různých místností osvětlených stroboskopama. Bodaj do očí a všechno pod nima působí malinko strašidelně. V komiksový části maj opravdickou Kočičí ženu a taky Wonder Woman, Černou vdovu nebo Storm z X-Menů. Kočka s Vdovou se zrovna perou, zatímco Wonder se Storm špulí do výlohy zadky napasovaný v upnutých kraťasech.

O kus dál jsou zase pohádkový postavy. Myška Minnie, Sněhurka, Šmoulinka, Červená karkulka a nějaký další, který nikdo z nás nezná. Myška pohazuje ocáskem, Karkulka si něco rovná v košíčku a Sněhurka drží za stopku červený jablko a točí s ním ve vzduchu. Dost příšerná je Šmoulinka, která si přibližně strká prst do pusy a mrká u toho, jak kdyby jí do oka vlítla noční můra. Tedor si stoupne proti ní a přes sklo úplně přesně napodobuje její pohyby. Chechtáme se jak pominutý. Šmoulinka mu ukáže zdviženej prostředníček. Tohle oddělení nám připadá fakt trapný, úplně pro mrňata, ale chlapi se u něj dost zastavují a dlouze na ty Myšky, Sněhurky a Karkulky zíraj.

Obešli jsme už skoro celou Fantasi. Chvilí postojíme u uniformem a stejnokrojů – policajtky, hasičky, vojandy, zdravotní sestřičky a tak dál – a zbývá nám už jenom část, kde jsou ženský v mužským oblečení. Maj různě nalepený vousy a kníry nebo umělou pleš a chlapský brejle. Kouřej tlustý doutníky a vůbec jsou divný. Zrovna, když se chystáme pakovat, vychytá si nás místní vyhazovač. Monstrózní týpek s vyholenou hlavou a předloktími jak Pepek námořník. „Můžete mi říct, vy spratci, co tady kurva děláte?!“

Jednou rukou čapne zezadu za hlavu mě a druhou Tedora. Připadám si, jako kdyby mi někdo drtil mozek ve svěráku.

„Potřebuju mluvit s mámou a kluci mě doprovodili, abych se nebál,“ lže Kérka a tváří se přitom jako nevíňátko. „Nemoh byste mi ji zavolat?“

Korbič na něj překvapeně koukne a povolí sevření. „A která to je?“

„Ta v mysliveckým klobouku.“

Cítím, jak se mi svírá žaludek. Kérka je fakt magor. Jestli tenhle týpek zjistí, že si z něj děláme srandu, rozvěsí nás tady za kulky po kandelábrech. Jenže ani on si nedokáže představit, že by si na něco takovýho Kérka troufnul. Tak se sebere, jde za tou myslivnou a něco jí povídá. Vidíme, jak holčina vyvalí kukadla a pak se spolu s ostatníma šlapkama rozesměje, až jí tečou slzy. Chlápek na ni dotčeně zírá a pak se obrátí na nás. Pořád tomu nemůže uvěřit. Podívám se na Kérku a jenom sleduju, jak se jeho tvář najednou úplně změní. Z vykulenýho klučíka se stane potměšilej malej hajzl, co se na tu horu svalů posměšně zašklebí a ještě jí zamává. Na víc už nečekáme. Zdrháme odsud, jak nejrychlejc umíme. Naše éra chození do zoo právě skončila.

Koncem června roku 1914 panovalo v Malé Bylině příjemně teplé počasí. Do žní bylo ještě daleko, a tak neměli ve mlýně moc práce. Nestor s otcem seděli venku u náhonu, kouřili a pozorovali Nestorovu těhotnou ženu Olenu, jak věší prádlo. Na první pohled nebyla Olena kdovíjaká krasavice, měla ale příjemný, mírný obličej, husté zrzavé vlasy, oblá bílá lýtka a silná stehna, která v Nestorovi vzbuzovala touhu. Byl o sedm let starší a donedávna se na ni díval jako na sotva dospělou holku, o niž se musí starat. Veliké těhotenské břicho, které nyní schovávala pod bílou splývavou halenou, ji ale najednou v Nestorových očích dělalo mnohem starší a dospělejší.

„Má to břicho pěkně špičaté, bude to kluk,“ usmál se starý Butko. „Dělals jí to doufám normálně zepředu, pěkně po mlynářsku. Nechci mít za vnuka nějakýho kripla nebo holku.“

Nestor neměl na tyhle hovory náladu a navíc věděl, že ho tatík z dlouhé chvíle jen tak pošťuchuje. Proto jen mlčky přikývl a vypustil z pusy oblak kouře ze silného tabáku. Bylo mu úplně jedno, jestli bude první dítě holka nebo kluk, stejně si s Olenou udělají šest nebo sedm dalších, takže na tom nesejde. Naposledy potáhl z cigarety, která už mu začínala pálit prsty. „Dojdu pro raky k obědu,“ řekl otci a vyrazil proti proudu potoka.

Butkové vždycky chytali raky v tůňce v Martalohově lese. Nebylo to sem ze mlýna daleko a lidé z vesnice se lesu vyhýbali, takže nehrozilo, že by jim někdo vybral nástrahu nebo je udal,

že pytláci v panském revíru. Ode dne, kdy tady Martalohu našli oběšeného na jedli, zatímco nahá bílá těla jeho ženy a malé dcerky plavala v tůni, už uběhlo víc než třicet let, ale lidé měli z toho místa pořád hrůzu. Nikdo tehdy nechápal, co bohatého sedláka k tak strašnému činu dovedlo. Pomlouvám, že Oxana Martalohová měla ve Lvově milence, nevěřili ani ti, kteří je vykládali. Proto taky své povídání obvykle začínali: „Není ale přece úplně nade vši pochybnost vyloučené, že...“ Nebo: „Těžko si to sice představit, ale na světě se občas dějí i podivnější věci, tak třeba opravdu...“

První týdný, ještě než vešel ve známost lékařský nález, který na tělech vyloučil jakékoliv stopy násilí, se také tradovala historka o mordýřské bandě, která je přepadla, oloupila a pak za sebou zametla stopy. Všechno to ale bylo jenom fantazírování vystrašených vesničanů. To, co je ve skutečnosti děsilo, byli démoni skrytí v hlavě na první pohled dobrosrdečného a vyrovnaného Bohdana Martalohy.

Nestor si vyhrnul rukáv košile až někam k rameni, klekl si k tůňce, zalovil v ledové vodě a vytáhl proutěný koš, ve kterém trůnila velká, pěkně uleželá koňská hlava. Úlovek byl tentokrát velice slušný. Mladý mlynář si spokojeně prohlížel nějakých třicet čtyřicet černých klepetáčů, kteří do hlavy našli a teď si tam pochutnávali na koňském mozku. Nestorovi připomínali středověké loupeživé rytíře plenící dobyté území.

První tu novinu přinesl do mlýna Viktor Koval, malý, hubený pošuk, který si přijel nechat semlít posledních pět pytlů pšenice, co mu zbyly z loňské úrody.

„Slyšeli jste to?“ halekal radostně, sotva seskočil ze své bryčky. „V Sarajevu srbský studenti zastřelili následníka trůnu, vévodu Ferdinanda!“

Starý Butko se tvářil dost otráveně. Dal pomocníkovi ve mlýně na tři dny volno a tak se teď budou muset se synem tahat s Kovalovými pytli sami. Celé Sarajevo mu bylo ukradené i s nějakými pomatenými studenty a nebožtíkem Ferdou.

„Pitomci, jednoho zastřelí a nastoupí druhý,“ zabručel a hodil si zkušeným pohybem padesátikilový pytel na záda.

„Dvacetiletý kluci, Serhiji,“ zářil Viktor a zpod kozlíku bryčky vytáhl dvě láhve vodky. Ze mlýna akorát vyšla Nestorova matka, rozložitá mlynářka Liana, a překvapeně sledovala Kovala, jak vzpíná ruce s vodkou k nebi.

„Srbský hrdinové! Utlačovanej národ, kterej si ale nenechá srát na hlavu od Poláků, Rusáků a Rakušáků jako my!“ hulákal, zatímco otec a syn Butkové nosili do mlýna jeho pšenici.

Koval vypadal vedle urostlého Serhije a ještě většího Nestora jako malý, neposedný kašpárek. Lianu ten výjev pobavil. Ještě chvíli tam stála a pyšně sledovala svého muže a syna, dva pořádné chlapy, kteří si rozhodně od nikoho na hlavu srát nenechají. Potom se sebrala a šla do kuchyně nakrájjet chleba a připravit špek.

Po třech hodinách a pěti společně vypitých láhvích vodky zvítězil Viktor Koval nad vlastním mozkiem. Vrávoravě se opíral o těžký dubový stůl, oči mu horečně plály a jazyk vrhal do světa slova osvobozená od jakékoliv logiky. „Když se to semele... sebereme se a semeleme je!“

„Nestore, asi budeš muset tady vrabčáka odvézt domů, už se to vážně nedá poslouchat,“ usmála se Liana na syna, obrátila do sebe velkého panáka vodky a zajedla ho kouskem chleba s plátkem špeku. Nestor si už poněkolkáté v životě uvědomil, že matku ani otce nikdy neviděl opravdu opilé, tedy trapné, vrávorající a blábolící nesmysly. Asi tolik vydrželi i proto, že do mlýna každou chvíli někdo ze sousedů spolu s obilím přivezl také něco k pití, takže byli na alkohol zvyklí. Nebo snad, že byli tak ohromní. Liana mohla měřit okolo sto pětaosmdesáti, Serhijovi moc nechybělo ke dvěma metřům. A nakonec určitě pomáhalo, že v nich nebyli žádní běsi, nenaplněné ambice ani jiné chtíče, které by vypitý alkohol dal do pohybu. Byl to takový párek spokojených dobrosrdečných medvědů, kteří byli, na rozdíl od skutečných medvědů, přesně takoví, jak vypadali.

Nestor si blábolícího Kovala hodil přes rameno. Když odcházel od stolu, zdálo se mu, že Liana na Serhije laškovně mrkla, ale přísahat by na to nemohl. „Jestli si to zase budou celou noc

rozdávat, tak se s Olenou moc nevyspíme,“ napadlo ho. Rodiče už se sice nemilovali tak často, jako když byl malý, ale Liana u toho pořád s gustem vzdychala na celý mlýn a Serhij vesele pokřikoval: „Roztrhnu tě vejpůl, ty moje almárko líbezná!“

Venku uložil Nestor zpitého hosta do bryčky mezi pytle s moukou a vyrazil do vesnice. Cestou poslouchal monotónní dusot koňských kopyt a snažil se nevnímat Kovalovy zmatené výlevy. Viktor na čerstvém vzduchu trochu ožil, takže dokázal dát dohromady i komplikovanější slovní spojení.

„Vidím hlavy na vidlích... hlavy na vidlích nevidí mě.“

O pár měsíců později si na něj Nestor občas vzpomněl, když viděl při útoku na nepřátelské pozice namol zpité vojáky, jak v euforii vbíhají do kulometné palby nebo se nebojácně vrhají proti nastřčeným bajonetům, hlavu zblblou chlastem a srdce plné odhodlání. Teď se ale nemohl dočkat, až se konečně dostane do postele ke své Oleně, zapálí petrolejovou lampu a bude se dívat, jak jeho žena ve spánku zhluboka oddechuje a jak si drží to své ohromné bílé břicho hrdě vytrčené ke stropu. Těšil se, až jí potajmu vyhrne o čtyři čísla větší noční košili, kterou jí půjčila Liana, a bude sledovat její vzdouvající se ohnivě zrzavé ohanbí, na které si ještě pár měsíců bude muset nechat zajít chuť.

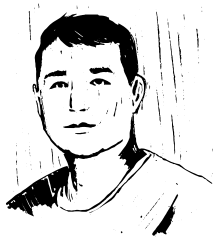
Bezpočtukrát se Nestor snažil ve svých vzpomínkách složit nějaký ucelený obraz začátku války, ale pořád mu z toho vycházel divně rozstříhaný film, ze kterého někdo ukradl spojovací záběry. Jedou se Serhijem do Lvova, otec celou cestu nepromluví ani slovo. Vcházejí společně do kasáren, kolem neuvěřitelný zmatek, pobíhající oficiři řvou nesrozumitelné povely, všude kolem se povaluje hromada opuštěných kufrů, které svým majitelům už stejně k ničemu nebudou.

Nestor se zapisuje do jakéhosi archu, Serhij ze sebe konečně dostane první větu: „Hlavně se nikam nežeň!“

Poplácá ho po ramenou a Nestor cítí, jak je tatík nervózní. Chce ho poprosit, ať se mu postará o Olenu a dítě, ale přijde

mu to tak samozřejmé, že radši neříká nic. Ve skladu na něj nemají velikost, uniformu a boty mu musejí nechat šít na míru.

Polní kapela energicky vyhrává vojenský pochod, nádraží ve Lvově zdobí rakouskouherská orlice a spousta vlajek a pestrobarevných fáborků. Vypadá to tu jako o pouti, jenže ten rozjuchaný dojem kazí smutné a ustarané tváře rukujících vojáků i jejich blízkých, kteří se s nimi loučí. Po vlasteneckém nadšení, jaké byste tou dobou mohli spatřit ve Vídni, Berlíně nebo Paříži, ani stopy. Největší zastoupení ve městě mají sice Poláci, kteří Rusy nesnáší, ale umírat pod prapory Rakouska-Uherska se jim taky moc nechce. A Ukrajincům, sehnaným stejně jako Nestor z okolních vesnic, je tahle válka ukradená, respektive byla by jim ukradená, kdyby je nikdo nenutil v ní bojovat, navíc na obou zneprátelených stranách.

Hodím si batoh ke Kérkovi domů. V dopisech psal o luxusním bytě v centru City, místo toho obývá právou podkrovní garsonku nacpanou ve střeše otrískaného a posprejovaného činžáku. Vidím na něm, že je mu malinko trapně a oceňuje, že se nad tím nepozastavuju. Noříme se zpátky do střev monstra. Herny, bary, zastavárny, putyky, vietnamské večerky. Motáme se spleťtými uličkami. Střídáme podniky. Dáme jeden drink a táhneme dál přejí. Venku se pomalu stmívá a pouliční lampy noří ulice do kuželů kalného, malátného světla. Kérka se většinou zná s barmany a taky se spoustou dalších, divně vyhlížejících maníků. Polohlasně mi vykládá, kdo v čem podniká. Fet všeho druhu, levný věci z čórek, fejkový zlato z Turecka. Tváří se, jako by v tom jel s nima, ale moc mu to nebaštím. Je mi jasné, že machruje, nedokážu ale odhadnout, co jsou úplně nesmysly a co si akorát přibarvil. Mluví v tajemných náznacích a pořád na mě spiklenecky pomrkává: „Víš přece, jak to chodí.“

Nevím o tom samozřejmě vůbec nic, ale nechci vypadat jako buran. Tak chápavě příkyvuju a radši stáčím řeč na staré časy na Zámku. Vyprávíme si historky, které jsme oba slyšeli nejmíň stokrát. Některé jsme fakt zažili, jiné se přihodily kámošům. Nebo si je někdo úplně vymyslel, ale byly tak zajímavé, že si je ostatní začali vykládat, jako kdyby se fakt staly. Co na tom nakonec sejde. Ze začátku jsem byl z Kérky trochu nespůj, ale už si zase rozumíme. Po těch vypitých pivech se mi v hlavě i po těle šíří příjemné teplo. Kérka do sebe leje Cuba Libre

a vypadá, že už má solidně nakoupeno. Oči mu rudě září rumem a všechno, co říká, doprovází rozmáchlými gesty.

„Hele, Miku, můžeš u mě bydlet, jak dlouho chceš.“

„Díky, kámo, stačí jenom pár dní, než si najdu práci.“

„Tyve, přece nepudeš někam hákovat jak nějaký pako? Přiberem tě do byznysu!“

Zajímá mě, v čem to vlastně frčí, ale než se ho stihnu zeptat, začne mu zvonit mobil. Mrkne na displej a pospíchá si to zvednout ven. Přes skleněnou výlohu sleduju, jak někomu něco nervózně vysvětluje.

„Musím něco vyřídit, počkej tady na mě, jo?“ Kérka mě usadí na barovou stoličku a nechává se spolknout hladovou nocí. Rozhlídnu se kolem sebe. Není tu nikdo, s kým by se mi chtělo dát řeč. Vlčí ksichty zjizvené vráskami a červené od chlastu, těkavé křivácké oči plovoucí ve vodce, nařvané zátylky přepásané zlatými řetězy, vyžilé koženkové minisukně na dalším marném tahu. Svírá se mi z toho žaludek. Kvůli tomuhle jsem nemusel jezdit do City. Tyhle typy našel člověk i u Paviána a ještě mu za to platili. Objednám si u barmana další pivo a jsem rád, že můžu jen tak nehnutě zírat do husté bílé pěny.

Skoro všechny děti na Zámku si berou svoje nejlepší oblečení. Rozneslo se, že dneska přijedou ufoní, tak se snaží vypadat co nejlíp. Zažil jsem to už tolikrát, že jsem v klidu. Nás přičmoudlíky nebo úplný cigoše si stejně nikdo domů nevezme. Nebo teda aspoň nikdo soudnej, protože Prcka si vlastně kdysi jedna ženská odvedla. Asi za měsíc ho vrátila, že prý netušila, kolik negativních emocí v sobě může mít tak malé dítě. Prcek pak vyprávěl, že si ho každý večer brala na klín a strašně dlouho ho hladila po hlavě a líbala na vlásky. „Teď už to bude dobrý, ty můj drobečku, už nám nikdo neublíží,“ vzdychala a Prcek vůbec neměl páru, o čem mluví.

Odpoledne fakt dorazí párek starších manželů. Do společenský místnosti přijdou s Krabem a štíhlá, brejlatá žena ve světle sedým roláku mu rovnou vysvětluje, že objíždějí víc dětských

domovů a teprve potom se rozhodnou. „V žádném případě to prosím neberte nijak závazně.“

„Sova sněžná na vejletě,“ sykne posměšně Tedor. Zašklebím se na něj a obrátím oči v sloup, abych ukázal, jak je mi ta ženská ukradená. Sova si nás ale stejně nevšímá a rovnou si to namíří do kouta, kde si hrajou nejmenší holky. My ostatní sledujeme, jak si k nim dřepne a prťata se kolem ní zvědavě shluknou. Jenom tři holčiny zůstávají sedět stranou. Blbka Sandra, co se v pěti ještě pořád počurává, a dvě kamarádky, Hanička s Ivkou, který spolu hrajou pexeso. Ostatní holčičky se různé strkají a překřikují, aby si pro sebe ukradly kus Soviny pozornosti. Něco si s nima potichu povídá a nechá si pod nos strkat jejich příšerný čmáranice. Občas taky některou pohladí po uřvaný hlavince. Připadá mi ale, jako kdyby to dělala spíš z povinnosti, než že by se jí fakt chtělo. Sakra, proč tam vlastně s Tedorem pořád tak blbě čumíme?

Chvilí jsem si říkal, jestli to nemaj třeba rozdělený. Ženská si proklepne holky a chlap zase kluky. Jenže Sovin manžel na nic takovýho ani nepomyslí. Nás dětí si nevšímá a radši se baví s Krabem o tom, jak to na Zámku chodí, co děti celý dny dělaj a co všechno by tady potřebovalo opravit. Až za spoustu let mi došlo, že ředitel tohle téma vždycky otvíral, aby z podobných návštěv vyrazil peníze na obnovu chátrajícího Zámku. Nikdy ale neuspěl. Tihle lidi si sem přijíždějí řešit svoje vlastní problémy.

„Můžu si zahrát s vámi?“ Sova nečeká na odpověď a přisedne si. Hanča s Ivkou si zrovna rozložily kartičky s dvojicemi obrázků k další hře. Zbytek holčičího koutku na ně závistivě zírá. I nám ostatním došlo, že jestli si tady ufoní někoho vyberou, bude to jedna z těch dvou. Těžko ale říct, která. Hezký mi připadaj tak stejně. Hanka má výhodu, že je menší a tolik toho nesní, takže by je stála míň peněz. Zase Ivana se ani trochu nestydí a dá se s ní líp pokecat. Na to, že je jí teprv pět, s ní vlastně bývá docela sranda. Háňa moc nemluví. Navíc když se na vás kouká, připadá vám, že se dívá někam do vás dovnitř. Maj to s bráchou, co je o rok starší než já, úplně stejně hosený. Když na ně nejste zvyklí, působí na vás, jako by vám chtěli očima

vypálit díru do mozku. Nebo jako kdyby ve vaší hlavě něco hledali. Kdepak, ten její kukuč ženská jako Sova nedá. Já bych si vsadil spíš na Ivku.

Začínaj hrát a Sově to moc nejde. Ono se taky není co divit. Místo aby se snažila zapamatovat si otáčený obrázky, vyptává se na různý kraviny. „S čím si nejradší hraješ?“

„S panzerfaustem nejspíš, ty trubko!“

„Máš ráda zeleninu?“

„No jasně, беру si petržel večer do postele místo plyšáka!“

„Chtěla by ses podívat k moři?“

„Ne, strašně mě baví trčet tady v Díře...“ šeptáme si s Tedorem pobaveně odpovědi, co ani jedna z holek neřeknou, ale Sova by si je za ty svý otázky zasloužila. Místo toho se Ivka rozpovídá, jak má svýho sametovýho mončičáka, líbí se jí mrkev, že je červená, a k moři by chtěla kvůli verlybám. Z Hančí vypadne jenom: „Nevím... ani ne... jo.“

Pro nás větší děti, co už chodí do školy, přijde teta Beáta. Sova zrovna vykládá nějakou trapnou historku, jaký to bylo, když ona byla malá. Jdeme s Tedorem do pokoje a tentokrát nás to ani trochu nemrzí.

„Tak jaký dneska byli ufoni?“ zajímá se Kérka, když za sebou zavřeme dveře.

„Hele, náhodou moc milí. A tady s Miku si strašně dlouho a strašně hezky povídali. Dokonce si napsali i jeho jméno a kdy se narodil.“ Závidím Tedorovi, jak dokáže při lhaní zachovat úplně vážnou tvář. Možná by mu to Kérka i sežral, jenže já se neudržím a začnou mi cukat koutky.

„Kecáš!“

Tedor se rozesměje. „Jasně, byli stejně trapný jako obvykle. A zase chtěli malý holky. To fakt nechápu, proč všichni vždycky chtěj jenom malý holky.“

„To je přece jasný,“ šklebí se z postele u okna Prcek. „U malý holky nehrozí, že z ní vyroste něco tak velkýho a obludnýho, jako seš ty.“

My s Kérkou se tomu usmíváme a Tedor si marně láme hlavu, čím by Prcka takhle narychlo setřel. Než ale stihne něco

vymyslet, ozve se krátké zaklepaní a ve dveřích se objeví teta Beáta: „Kdyby někdo něčemu nerozuměl nebo potřeboval pomoc, dejte vědět.“

Tedor se chopí své šance: „Tady Prcek říkal, že mu nějak neleze do hlavy matika. Prej by mu pomohlo, kdybyste se s ním na to mrkla. Že jo, kluci?“ Koušeme se do rtů a vážně přikyvujeme.

„Opravdu, Tomáši? Tak si vezmi sešit a učebnici a podíváme se na to spolu,“ Beáta vypadá potěšeně. Je na Zámku teprve krátce a neví, že by Prcka ani nikoho jiného z našeho pokoje v životě nenapadlo si ve studijním volnu dělat úkoly, nebo se snad dokonce učit.

„Oni kecaj! Já to zvládnu sám,“ kroutí se Prcek. Hned v první třídě ho přeřadili do zvláštní, kde v pohodě patří k lepším žákům, i když na školu totálně dlabe. Jenže teta už to bere jako hotovou věc.

„Jen pojd'. Třeba budeš ještě překvapený, jak je matematika krásně jednoduchá a logická.“

„Já myslím, že bude spíš překvapená ona, jak krásně jednoduše je Prcek,“ řehťá se Kérka, když náš kámoš i s tetou Beátou zmizí z místnosti. Tedor se spokojeně uculuje, je na něm vidět, že ho těší, jak Prcka dostal. Plácnu sebou na postel. Beru si časák o autech, co jsme nedávno našli cestou ze školy v kontáku na papír. Propadám se do světa nablejskanejch bouráků a holek z jiný planety.

„Tak to vypadá, že ufoní chtěj Haničku,“ hlásí Prcek, sotva se vrátí z nedobrovolné hodiny matiky. „Liduna slyšela, jak se ta ženská při loučení domlouvala s Krabem, že by si ji zatím brali na víkendy na zkoušku.“

„Já bych k nim nechtěl, byli fakt divný,“ ofrňuje se Tedor. „Hlavně ta ženská, tu bych doma nesnes!“ Dává si bacha, aby z jeho hlasu nebylo poznat, že Hanče závidí a že je mu líto, že jeho si už nejspíš nikdy nikdo neodvede. Mě ale neoblafne. Vidím to na něm a cítím se úplně stejně.

Ten jekot se ozve, když je venku ještě tma. Jak laserovej paprsek proniká zdmi a okenními tabulkami. Zařezává se do uší a půl nám vedví rozespaly hlavy. Potom nastane ticho. Žádný uklidňující, příjemný ticho. Hnusný, napjatý, tísnivý nic, ve kterým je každej sám. Trvá strašně dlouho, než se na chodbě začnou ozývat hlasy a kroky. Nebo mi to teda tak dlouhý alespoň připadá.

„Jdem to zkouknout!“ první ze své postele startuje Prcek a žene se ke dveřím. My ostatní ho následujeme. Seběhnem dolů do prvního patra. Na chodbě akorát vidíme, jak z holčího pokoje vychází noční teta Klára. Má vytřeštěné oči a celá se třese. V náručí drží drobné tělíčko navlečené ve flanelovém pyžamu. Holčičce není vidět do obličeje, ale hned ji poznám. V místě, kde má hlavu zabořenou do tetina ramene, se po látce na košili tety Kláry rozlévá čím dál větší krvavá skvrna.

„Tobudedobry, neboj, užjetodobry, neboj,“ drmolí teta a nese Haničku na ošetřovnu. Vyjeveně zíráme, jak za nima na podlaze zůstává klikatá červená čára z maličkých krvavých korálků. Mám srdce až v krku a nejde mi polknout. Tedor, Kérka i Prcek jsou strašně bledý. Já nejspíš vypadám úplně stejně.

Přijela sanitka a za chvíli i policajti. Kilián údajně nelhal, nezapíral, ani se na nic nevymlouval. Nikdo z nás se ale nikdy nedozvěděl, co přesně jim řekl. Zámkem kolovalo hned několik různých verzí, které se ale shodovaly v základních faktech. Podle všeho počkal Hančin starší brácha, až se setmí, potom se vkradl do zámecké kuchyně a sebral tam nůž na chleba. S ním pak ještě za tmy přišel do pokoje, kde jeho sestra spala spolu s ostatníma holkama. Asi si jí na posteli sedl na ruce, aby se nemohla bránit, a zacpal jí pusou, aby nekřičela. Nejlepší kamarádka Ivka držela Hanče hlavu a bratr ji pořezal v obličeji. Nejspíš se jí nakonec podařilo kousnout ho do ruky a začít křičet. Kilián utekl do svého pokoje a schoval se pod postel. Ještě ten den ho odvezli pryč, nejspíš někam do diagnostáku. Už jsme ho nikdy neviděli, takže jsme se nikdy nedozvěděli, proč to udělal. Stejně by nám to asi neřekl a možná to ani sám netušil.

Ivka na Zámku zůstala. Policajti nejspíš uvěřili, že ji Kilián ke všemu donutil. Asi za týden jsme s Tedorem cestou ze školy

viděli Haničku sedět ve volvu zaparkovaným před Zámkem. Když jsme procházeli kolem, sledovali jsme přes opršené boční okýnko auta, jak jí z ran na tváři a čele, zašitých krabatým stehem, vykukují pichlavé koncečky zelené chirurgické niti. Zvedl jsem ruku na pozdrav, ale nereagovala. Koukala skrz, těžko říct, jestli o mně vůbec věděla. Vedle sedící Sova si mě a Tedora měřila přísným pohledem. Jako kdyby snad to, co se stalo, byla naše vina. Ze dveří Zámku vyšel její manžel. V ruce měl tašku se všemi Hančinými věcmi.

Na ošetrovnu donesli krvácejícího Nestora dva úplně zmožení sanitáři, kteří měli pár posledních desítek metrů co dělat, aby svůj víc než stokilový náklad nevyklopili z nosítek.

„Proč se s ním vlastně taháme?“ vztekal se podsaditý blondák s řídkými vlasy a modrýma vodnatýma očima, co kráčel vpředu. „Sotva se vrátí ke své jednotce, stejně to koupí při prvním útoku znovu. Takovýhle dvoumetrový hovado přece musí trefit i úplně pidlovokej kavkazskej kozomrd flintou na jeleny.“

Nestor by tomu troubovi nejradši jednu vrazil, ale prostřelená noha mu nedovolovala slézt z nosítek, navíc se mu hrozně točila hlava.

„Vybodni se na něj, takhle nadává celej den,“ uklidnil ho druhý saniták, ještě než vešli do budovy bývalé školy, z níž si jedenáctý sbor třetí armády pod vedením generála Rudolfa rytíře von Brudermanna udělal polní lazaret, zatímco děti se musely i s učitelem přestěhovat do místního prasečáku, kde už ale stejně žádná prasata nebyla, protože je všechna zrekvírovala a následně sežrala rakousko-uherská armáda.

Sympatický doktor vyčistil a ovázal Nestorovi ránu. „Čistý průstřel. Měls štěstí, kamaráde,“ řekl vídeňskou němčinou a povzbudivě se na Nestora usmál, i když ten se šklebil bolestí. „Jestli všechno půjde dobře, za tři týdny budeš v pořádku.“

Doktor pokynul mladičkému vojáčkovi s dětským obličejem a útlou, skoro dívčí postavou, který sem byl přidělen jako ošetřovatel. „Teofane, ulož ho dozadu.“

Mladík pomohl Nestorovi slézt, podal mu berle a vedl ho chodbou mezi jednotlivými třídami, jimiž se rozléhalo sténání a nadávání raněných. Všude kolem byl cítit éter a dezinfekce, Nestorovi se z toho chemického smradu zvedal žaludek. Teofan ho dovedl skoro až na konec chodby.

„Lehčí případy dáváme nejdále, jelikož k nim personál nemusí tak často chodit,“ vysvětloval, zatímco psal křídou na tabuli Nestorovo jméno pod jména ostatních pacientů. Měl tichý, chlapecký hlas a mluvil spisovně, což většině ostatních vojáků, včetně Nestora, připadalo legrační.

„Kolik ti vůbec je?“ zeptal se ho Nestor.

„Minulý měsíc mi bylo osmnáct, proč?“

„Já jen, že vypadáš tak na patnáct. Divím se, že tě vůbec odvedli.“

„Neodvedli, přihlásil jsem se dobrovolně.“

Nestor tomu nemohl uvěřit. „Chceš mi říct, žeš do tohohle pekla vlez sám od sebe?“

Teofan jen rozpačitě pokrčil rameny.

„Ty jseš ale pitomec! Divím se, že ti vaši nenařezali hned, jak jsi s tím nápadem přišel.“

„To bude asi tím, že rodiče nemám.“

Teofan se na Nestora plaše, skoro omluvně podíval a zmizel pryč, než se Nestor zmohl na další otázku. Nestor se natáhl na postel, dal si ruce pod hlavu a koukal do stropu.

„Hej, vazoune,“ zasípal voják na vedlejší posteli, „nemáš cigáro?“

Nestor sáhl do náprsní kapsy, vyndal krabičku s cigaretami a podal jednu vojákovi. Potom zavřel oči a zkoušel usnout, jenže se mu příšerně motala hlava a uvnitř ní v horečnatém zmatku vířily obrazy a zvuky a hlasy a tváře.

V nemocnici se Nestor dost nudil, ale na druhé straně tu bylo teplo a sucho, dostal najíst a nikdo po něm nestřílel, takže si nestěžoval. Pokud zrovna nepršelo, naložil ho Teofan na vozík a vyvezl na vzduch. Obvykle měli i čas si chvilku popovídat, než

se ten zvláštní kluk musel věnovat ostatním pacientům. Nestorovi byl Teofan čím dál sympatičtější. I přes to, co v nemocnici denně zažíval, z něj vyzařoval neuvěřitelný klid a odhodlání. „Co se vlastně s tvýma rodičema stalo?“

„Tátu jsem neměl nikdy a máma se oběsila hned, jak jsem se narodil.“

„Co že udělala?“

Mladík jen pokrčil rameny, nevypadalo to, že by se na matku zlobil. „Podle všeho byla v situaci, kdy jí to připadalo jako nejlepší řešení.“

„To je přece úplná pitomost!“ rozčílil se Nestor. „Jak ti mohla něco takového provést!“

Teofan se mu to pokusil vysvětlit: „Tak si to představ. Z malé vesnice přišla ve třinácti do Ternopilu sloužit u jedné zazonbané vdovy, co měla sama pro sebe ohromný dům. Podle všeho se tam máma neměla špatně, jenže za rok otěhotněla a v patnácti jsem se jí narodil. Nikdo se ke mně nehlásil a ona nechtěla říct, kdo jí to dítě udělal. Asi se bála. Ani se neví, jestli ji někdo neznásilnil nebo jestli nenaletěla sladkým řečičkám některého z pěkně oblečených pánů ze sousedství, co se na ni pak vykašlal. Vdova jí řekla, že parchanta v domě nechce, takže hned, jak jsem se narodil, musela máma pryč.“

Sebrala se a odjela k rodičům na vesnici. Tam ji ale nejspíš rovnou vyhnali, protože se hned druhý den vrátila zpátky. Šla za vdovou a prosila ji, jestli by nemohla znovu do služby. Ta údajně souhlasila, ale jenom pod podmínkou, že přijde bez dítěte. Nejspíš jí řekla, ať se mě nějak zbaví, ale to jsou všechno jenom domněnky lidí z okolí. Nikdo z nich u toho jejich rozhovoru nebyl. Nakonec mámu našli oběšenou na stromě v parku a já ležel na lavičce vedle ní. V zavinovačce jsem měl zastrčený lístek s krátkou zprávou: ‚Postarejte se o něj, prosím. Jmenuje se Teofan.‘ A tak jsem se stal putovním Teofanem.“

Nestora překvapilo, jak klidně to ten kluk vypráví. „Proč putovním?“

„Lidi v naší čtvrti mámin osud podle všeho dost sebral. To víš, čím víc nóbl prostředí, tím spíš si může dovolit dojímat

se nad cizím neštěstím. Hlavně ženské se prý začaly scházet a vymýšlet, co se mnou. Dost možná si také některé z nich nebyly jisté, jestli mě mámě neupletl zrovna jejich manžel. Každopádně se nakonec domluvilo, že vdova zaplatí na rok kojnou, která si mě vezme k sobě, a potom budu vždycky určitou část v roce bydlet u jiné rodiny. Udělali takový seznam, kam se mohli hlásit zájemci, a nakonec jich bylo tolik, že jsem se stěhoval každých čtrnáct dní. Vlastně až do chvíle, než jsem narukoval. U nás ve čtvrti jsem byl prostě putovní Teofan.“

„A to se za celý ty roky nenašel nikdo, kdo by si tě nechal nastálo?“ podivil se Nestor.

„Nejspíš se všichni báli, že kdybych u nich zůstal, lidi by si mysleli, že právě od nich pochází můj otec, ve kterém se hnulo svědomí a vzal si mě k sobě.“

„Mohla to přece udělat nějaká starší ženská, co žije sama.“

Teofan jen pokrčil rameny. „Ono nebylo moc na výběr. Kromě vdovy, která už zaplatila kojnou, tam byly vlastně jen dvě takové starší paní, které by snad připadaly v úvahu, ale nikdy mi nic takového nenavrhly. Možná jim to rozmluvili příbuzní, protože se báli o dědictví, nebo se už prostě ve svém věku na to necítily. Já se ale stejně neměl zle. Jako kluk jsem měl spoustu kamarádů, protože jsem si vždycky hrál s dětmi tam, kde jsem zrovna bydlel, a když jsem pak vyrostl, většinou jsem u nich doma uklízel, dělal poslíčka nebo pomáhal, s čím bylo zrovna potřeba. Jenže putovního Teofana nemůžeš dělat věčně a mně najednou bylo sedmáct pryč. Ani ne za rok mělo podle úmluvy tohle hromadné pěstounství skončit.“

Nestor se zamýšleně podrbal na zátylku. „No dobře, ale kvůli tomu ses přece nemusel hned hlásit do války.“

Teofan zastavil vozík kousek od dveří nemocnice tak, aby Nestorovi svítily na tvář paprsky slunce, jestli se jim tedy podaří prokřestit si cestu mezi těžkými mraky.

„Mohl jsem počkat pár měsíců, až mi bude osmnáct, odvedou mě a budu muset narukovat, kam mě pošlou. Anebo se přihlásit jako dobrovolník a zažádat si, že chci jako pomocná síla k doktorům do polní nemocnice.“

„Člověče, to je vlastně docela chytrý,“ došlo po chvíli Nestorovi. „V nemocnici máš mnohem větší šanci, že přežiješ, než jako pěšák v zákopu.“

„Nejspíš ano, ale jenom přežít mi nestačí.“ Nestor nevypadal, že by mu rozuměl. „V zákopech se naučíš leda tak vybírat si vši a schovávat se před šrapnely,“ pokračoval Teofan. „Zato tady v nemocnici už jsem toho od Zorgeho i ostatních doktorů pochytil tolik, že bych mohl rovnou přeskočit první ročník medicíny.“

„K čemu ti to ale bude, když na tu školu stejně nemáš peníze?“ Nestor si zapálil cigaretu a vyfoukl kouř do oblak. Nabídl taky jednu Teofanovi, ten ale odmítl.

„Když nemáš peníze, musíš mít zásluhy. Vídeňská univerzita rozdává každý rok několik stovek stipendií. Pro sirotka, co celou válku sloužil v polní nemocnici přímo na frontě, jim určitě jedno zbude. Zorge už mi slíbil, že se přimluví.“

Zranění se Nestorovi dobře hojilo. Už za tři týdny byl schopen vrátit se ke své jednotce, přesně jak ještě na operačním sále předpovídal doktor Zorge. Teofanovi se ale podařilo stovkou cigaret, což bylo všechno, co oba na měsíc fasovali, uplatit doktora, aby Nestora v nemocnici ještě měsíc nechal.

„Jseš fakt poklad,“ poděkoval mu Nestor. „Akorát teda nevím, co budu celý měsíc kouřit?“

„Nejspíš nic,“ smál se Teofan. „A příští měsíc taky nic, protože jsem doktorovi musel slíbit i náš další příděl. Jinak to nešlo.“

Nestorovi se představa tak dlouhé doby bez tabáku ani trochu nelíbila, ale chápal, že Teofan dělal, co mohl. Byl vlastně zázrak, že se mu podařilo Zorgeho přesvědčit, aby tu Nestora ještě nechal. Kdyby se na to přišlo, šli by nejspíš před polní soud všichni tři.

„Pořád mi nejde do hlavy,“ obrátil se Nestor na Teofana, „jak můžeš být ve svém věku tak chytřej.“

„Jsem prostě putovní Teofan,“ odpověděl mu mladík bez falešné skromnosti. „Většina lidí má dva rodiče, mámu a tátu,

od kterých se odmala učí, co potřebují pro život. Jako třeba ty u vás ve mlýně. No a já měl takových rodičů asi padesát a od každého jsem si vzal, co mi přišlo vhod.“

Nestorovi bylo najednou toho kluka strašně líto a ze všeho nejvíc toužil být zpátky v Malé Bylině, ve mlýně spolu s Lianou, Serhijem, svou ženou Olenou a malým synkem. „Přemýšlel jsi někdy Teofane, co budeš dělat, když ti to s medicínou ve Vídni nevyjde?“

„Tak to zkusím v Linci, Pešti nebo v Praze.“

„Já myslel, když nebudeš moct studovat vůbec nikde,“ upřesnil Nestor. „Chtěl jsem ti jenom navrhnout, že kdybys neměl kam jít, můžeš být u nás ve mlýně. Nějaká práce se tam pro tebe určitě najde.“

„Díky kamaráde, ale mlynář ze mě asi nebude. Radši za tebou, jestli to oba přežijeme, přijedu na prázdniny.“

Těžko říct, jak na to Nestor přišel, ale najednou si byl jistý, že on i Teofan se z války vrátí. Nevěděl, kde se v něm ten pocit tak najednou vzal, ale byl skálopevně přesvědčen, že se zase shledají.

„Sorry, Miku, neočekávaný kšefty, co nepočkaj. Víš, jak to chodí.“ Kérka si to přihasí půl hodiny po zavíračce, kdy jsou v baru židle nahore a hadr přes pípu. Dost se mi uleví, protože barman už po mně nevrle pokukoval. Nejspíš se mě právě chystal vykopnout a stáhnout za dnešním dnem posprejovanou roletu.

„Hele, ještě se potřebuju s někým sejít. Vidím to tak na hodinu. Počkáš na mě v nonstopu, nebo si chceš vzít druhý klíče a jít bydlet?“

Do dalšího baru už se mi fakt nechce. Motá se mi hlava, těžkou nohy a docela bych se natáhl. Beru si od Kérky náhradní klíče a radši si nechám ještě jednu vysvětlit cestu.

„Jo a dal jsem řeč s lidma z party a nemaj nic proti tomu, aby ses k nám přidal. Zejtra to proberem,“ volá za mnou ještě Kérka, než zabočím za roh a vydám se k jeho domovu.

Nasávám do plic sychravý podzimní vzduch a trochu se ztrácím v labyrintu postranních uliček. Daří se mi ale držet směr, takže se nakonec vymotám na hlavní ulici. Z ní mi pak stačí po několika blocích odbočit doprava a po pár stech metrech stojím před správným domem. Otočím klíčem v zámku a zatlačím na omlácené vchodové dveře. Do nočního ticha se ozve zasténání rozvrzaných pantů. Vyšlápnu pět pater a v předsíni se málem přerazím o vlastní batoh. Chvilí šmátrám po zdi, než najdu vypínač. Z plakátu nad postelí na mě přezíravě shlíží mladý Marlon Brando v motorkářském ohozu. Člověk by si z toho jeho pohledu skoro připadal malej a zbytečnej.

Ze všeho nejradši bych sebou fláknul do peřin a okamžitě usnul. Po těch pivech mám ale v puse příšerně sucho a jazyk se mi lepí na patro. Docela rychle objevím, kam Kérka do miniaturní kuchyňské linky dává skleničky a natočím si z kohoutku nad dřezem vodu. Dám ji na dva loky. Kouknu do ledničky. Totálně vymeteno. Nakonec ve spodním fochu na zeleninu najdu starou a scvrklou salátovou okurku. Nakrájím ji na prkýnku na plátky, osolím a беру si ji ke střešnímu oknu. Koukám na mraky honící se po obloze a měsíc, který mezi nimi občas vykoukne. Drtím mezi zuby hmotu, co už ztratila skoro všechnu šťávu. Chutná jako divná slaná guma. Rád bych si v hlavě srovnal dojmy z prvního dne svého nového života. Moc mi to ale nejde. Nevím, co si o dnešku myslet, a vlastně si ani nejsem jistý, jestli se mi v City líbí.

Vezmu si z boční kapsy batohu kartáček na zuby a mizím do koupelny. Chci si od Kérky půjčit pastu, protože tu svoji jsem zapomněl na Zámku. Z tuby, co tady leží, už ale nic nevymačkám. Mrknu se do malé toaletní skříňky pod umyvadlem. Žádná další pasta tam není, zato tady stojí ve dvou řadách vyrovnané plastové nádoby opatřené dávkovačem. Pohled mi sjede na etiketu. *Anální lubrikační gel*. Zarazím se a začne mě šimrat kolem žaludku. Člověk nemusí být zrovna génius, aby mu došlo, v čem přesně to Kérkovo podnikání spočívá. A zrovna tak je mi hned jasné, že to nebude nic pro mě. Měl Kérka tyhle sklony už na Zámku? Marně se snažím vybavit si nějakou situaci, kdy by se tak projevoval. Na nic nepřijdu. Chvilí uvažuju, jestli na něj počkat, nebo rovnou vypadnout. Nakonec se radši balím a mizím. Ještě než za sebou zabouchnu dveře, nechám v předsíni na botníku klíče a rukou načmáraný vzkaz: „Díky, kámo, dál už to zkusím po svým! M.“

City se změnilo v nehostinné území bez známek života. Drobně mrholí. Dlažba mi klouže pod nohama. Sotva se vleču a přitom musím dávat bacha, abych nehodil záda. Batoh mi sedí na ramenou jak ohromná přežraná obluda, co každou minutu

přibývá na váze. Beru poctivě a marně za kliku každého z domů, které mívám. Všechny jsou ale opevněné, neprodyšné, do sebe uzavřené pevnosti. Potřeboval bych se alespoň na pár hodin zašít někde ve sklepe nebo v kočárkárně a prospat se. Mátožné světlo líně sklouzává po výlohách zavřených krámů a hospod. Provlhlým oblečením se do mě zavrtává zima. Drkotají mi zuby. Začínám toho mít plný brejle. Musím rychle něco vymyslet. Napadá mě lavička v hale na nádraží. Jenže u sebe mám všechny své peníze, tak mi to nepříjde moc bezpečné. A taky se trochu bojím, abych nakonec nesesl na první ranní vlak zpátky do Díry. Pouliční hodiny na rohu se doploužily na půl třetí. Do svítání zbývá strašně času a po něm to asi nebude o moc lepší.

Za zády uslyším tichoučce předoucí motor blížícího se auta. Otočím se a vidím tmavého Jaguára s cedulkou TAXI na střeše. Velká černá šelma mě pomalu, majestátně mine a po pár metrech zastaví u chodníku. Otevřou se zadní dveře a z nich se vypotácí vypnutý chlap. U Paviána jsme s Hansem měli ožraly rozdělený na tři základní kategorie – nakoupeno, rozostřeno a vypnuto. Tenhle spadá jednoznačně do té poslední. Sotva se drží na nohou a hlava už mu nejspíš nepobírá vůbec nic. Nějakým zázrakem se dopraví k vchodovým dveřím. Opře se o ně čelem a začne si prohledávat kapsy. Taxík mezitím odjíždí. Chlapík po chvíli zapomene, co a proč dělá. Zmateně se rozhlíží kolem sebe, nakonec si sedne na zem. Něco si pro sebe mumlá, ale není mu rozumět. Dojdu až k němu a přidřepnu na bobek, abych ho líp slyšel.

„Co by to ještě chtělo, aby to bylo vono?“

Tuhle šanci nehodlám propást. Prohledám mu kapsy a najdu klíče. Odemknu barák, pomůžu mu vstát a dotlačím ho chodbou do výtahu.

„Který patro?“ zeptám se a chlapík mi ukáže ruku se vztyčenými třemi prsty. Našteluju mu ukazováček na trojku a zavřu za ním dveře. Výtah se rozjede šachtou. Sejdu po schodech dolů do sklepa a ocitám se v prostoru, ze kterého vedou dvoje dveře. První jsou zamčené, ty druhé ale bez problémů otevřu a vstoupím dovnitř.

DIKY KÁMO,
DĀŽ VĚ TO ZKUSÍŠ
PO SVÝM! n.

„Tak můžem? Akce!“ Kočka plácne dlaněmi před kamerou a zvukař nad nás nastrčí dlouhou tyč s chlupatým mikrofonem. Předvádíme s Prckem a Tedorem, jak se vypravujeme do školy. Řekli nám, ať nekoukáme do objektivu, tak se snažím dívat jinam. Dá mi to strašnou práci, nějaká neznámá síla mi pořád stáčí oči ke kameře. Máme se tvářit a chovat přirozeně, mně ale úplně ztuhl jak obličej, tak celý tělo. Jako bych najednou zapomněl i úplně jednoduchý pohyby.

„Povídejte si nebo dělejte, co děláte obvykle.“

Tedor se přitočí k Prckovi, stáhne mu kalhoty od pyžama a zdrhá pryč. „Vyletí ptáček!“

„Já tě zabiju, ty hajzle!“ Prcek se za ním žene s napřaženou pěstí. Kameraman se zvukařem se chechtají, Kočka spěchá kluky uklidnit. Má na sobě upnutý džíný a černý triko s nápisem Joy Divison, v nose stříbrnou náušnici. Fakt jí to sekne, vypadá jak z japonského manga komiksu. Její těžký Marteny klapou o zašlý a rozklížený zámecký parkety. Pořád nemůžu uvěřit, že si z celého Zámku, a dokonce z celého Česka pro natáčení vybrala zrovna nás tři. Jasně, hledala děti narozený v prvním svobodným roce po pádu komančů, ale těch byla přece všude fůra. Chodíme po Zámku jako opravdový filmový hvězdy a jen tak s někým se nebavíme. Kérka má vztek, poněvadž se narodil ještě za totáče, a tím pádem z natáčení vypadl. V telce nebude. Schválně si ho s klukama dáváme.

„Víš, kolik lidí nás uvidí?“

„Aspoň miliarda.“

„Milion miliard!“

„Ty jo, už vidím ty mraky ufounů, co si nás najednou budou chtít odvízt domů.“

„Kašlu na ně!“

„Jo, já taky.“

„Ledaže by měli barák s bazénem a v garáži Rojsrojse.“

„Ste trapáci!“ Kérka už to nevydrží a pakuje se z pokoje. Vy-mýšlíme si dál, i když za sebou už dávno práskl dveřma. Dělá nám to děsně dobře a vlastně tomu i sami tak trochu věříme.

Kočka nás bere na procházky a na zmrzku. Všechny tři dohromady i každého zvlášť. Ptá se na různé věci. Ne na takový ty dospělácký kraviný, ale na fakt důležitý záležitosti. Třeba ji zajímá, jak to udělat, aby do tebe v děcáku nikdo nešel. Abys měl prostě pokoj od starších kluků nebo od vypatlanců, co jsou větší než ty a rádi se perou. A někdy vlastně taky klade takový ty divný otázky „Čím chceš bejt, až budeš velkej?“ nebo „Co by sis přál k narozkám?“, ale od ní nezní vůbec debilně. Ochotně jí vykládám, že bych chtěl dostat pořádněj skejt. Kličkoval bych na něm proti kamionům, co se pomalu ploužej do kopce silnicí v Díře, a strašil řidiče. A nakonec bych se třeba jednoho chytil a nechal se odvézt do Německa. Do Disneylandu nebo do muzea Porsche. Nebo k moři třeba, na safari, prostě NĚKAM.

Je skvělý, že mě jenom poslouchá a vůbec mi neradí, co bych měl nebo neměl dělat. Jenom zamyšleně přikyvuje, jako kdyby všechno, co jí povídám, bylo strašně zajímavý. Občas si k tomu ubalí cigáro a pomalu vyfukuje hutnej kouř. Chce se mi z něj kašlat, ale vydržím to, abych se před ní neztrapnil. Vždycky, když si potáhne z cigarety, mhouří při tom oči a pak si jazykem olizuje horní ret, kde jí zůstávají přilepený tenký nitky balenýho tabáku. Říkám si, že se taky musím naučit kouřit, abych vypadal stejně skvěle jako ona. Prcek se vytahoval, že si od ní nechal jednu umotat a zahulili si spolu. Nevíme, jestli mu to máme věřit, na druhý straně je nám ale jasný, že by toho fakt byl schopnej.

Natáčení trvá tři týdny, co strašně rychle utečou. Kočka nám na rozloučenou koupí ohromnej čokoládovej dort a uděláme si piknik na louce za Zámkem. Cpeme se jak šílený a zapijíme to kolou. Když se loučíme, máme ještě prsty upatlaný od čokolády a ksichty zrovna tak. Dá nám každému pusu a řekne, že jsme skvělí. Chce se mi bulet. Naštěstí se mi povede udržet slzy, aby se mi z očí nevylyly ven. Snad si toho nevšimla.

Sedím na židli uprostřed našeho pokoje, ze kterého někdo odstranil postele a všechnen nábytek. Taky kluci někam zmizeli, jsem tu úplně sám. Okna zabílený, v místnosti panuje

divný, ponurý šero. Vlastně ani nejde poznat, že je to náš pokoj na Zámku, já to ale vím. Nemůžu se hýbat, nejde mi dokonce ani otočit hlavou. Zasluchnu nějaký divný šustění a skřípání. Mohly by to snad být myši, ale mně je z nějakýho důvodu jasný, že nejsou.

Do mýho zornýho pole se přikutálí malá skleněná věc. Zastaví se přímo přede mnou, je černá a divně neforemná. Chvilí se nic neděje. Potom se připajdá olýsalá plyšová opička a tu věc si nasadí. Vidím, že je to malinkej čumák. Kolem se začínají motat další oživlý hračky. Jsou všelijak potrhaný, porouchaný a opelichaný. Pandičky, krtečci, slůňátka, hrošici, Rákosníček a podobná havěť. Vyčítavě se na mě dívají, jako kdybych já mohl za to, že přestaly bavit nějaký zpovýkaný fracky a skončily tady u nás v děčáku. Chci jim to říct, ale vyjde ze mě akorát takový potměšilý zaskřehotání. Přistupujou pořád blíž a zamračeně si mě prohlížejí. Sakra, teď si navíc ještě určitě myslí, že se jim směju. Štouchají do mě plyšovýma hlavama. Drbou si o mě vypelichaný záda. Jezdí mi po ksichtě tlapama z lisovaného plastu. Zkousím na ně foukat, nic jinýho totiž nezvládám. Seberu všechno zlý, smradlavý a hnusný, co v sobě mám, a prudce to vydechnu před sebe. Ze začátku to docela funguje. Potom si ale zvyknou a už je to neodpuzuje. Přicupitá ke mně panenka se zacuchanýma nylonovýma vláskama. Má na sobě jenom halenku, ale dole, mezi nohama je úplně hladká, vůbec nic tam není. Sedne si mi na klín. Snažím se ji setřást. Nohy mě neposlouchaj. Panenka koketně zamrká dlouhýma, přivřenýma řasama a vykulí na mě dokořán oči. To levý má rozbitý. Namísto duhovky na mě skrze modrý střepy civí prázdná temnota, která se mě chystá spolknout.

Vyděšeně se posadím a otevřu oči. Asi tak z deseti centimetrů koukám přímo na uslintanou tlamu ohromného, nebezpečně vypadajícího dobrmana, co mívají ve filmech z druhé světové války dozorcí v koncentráku.

„Co tady děláte?“ ozve se přísný hlas, který kupodivu nepatří maníkovi v esesácké uniformě, ale staré, komisně se tvářící ženské. Nejdřív jenom pokrčím rameny, protože nevím, co

odpovědět. Bábě to ale nestačí. „Jak jste se sem dostal? Co tu chcete?“

Vždycky, když zvýší hlas, nakrčí se té její bestii čenich a objeví se hnusné, zažloutlé tesáky. „Já jenom...“ začnu opatrně a potichu, abych čokla zbytečně nedráždil. „Jenom jsem se potřeboval trochu prospat, tak jsem se tu na chvíli schoval.“

„Přesně takhle se vymlouvají všichni zloději,“ oboří se na mě. Užasle se rozhlížím po totálně vybydlené prádelně a nechápu, co by se tady asi tak dalo ukrást. Zpuchřelá prádelní šňůra s pár plesnivýma kolíčkama? Nebo snad předpotopní, nejspíš dávno nefungující mandl s roztrhaným žehlicím pásem, se kterým by měli co dělat čtyři stěhováci?

„Hlídej, Rolfe, dojdou pro domácího!“

Dobrman se na její povel postaví, vycení zuby a začne výhrůžně vrčet. Netroufám si pohnout ani malíčkem. Bába se odšourá pryč. Těch pár minut, než se vrátí, mi připadá jako věčnost. Rolf na mě upřeně zírá. Fakt si nechci představovat, co se asi teď děje v jeho tupým mozku, odmalička komandovaným zlostnou a nenávistnou babiznou.

Konečně se ozve povel „k noze“ a to uvrčený, ozubený hovado odběhne. Spolu s ženskou stojí ve dveřích rozespálý a pořádně zmuchlaný týpek, co se v noci nemohl dostat do vlastního baráku. Útrpně krčí čelo a je na něm vidět, že ho bolí každé slovo, které ze sebe musí vymáčkout. „Kdo tě sem pustil?“

„Vy,“ usměju se na něj, třeba se mu udělá líp. Chvilí trvá, než tu informaci dostatečně zpracuje.

„Jak to, já?“

„Přijel jste taxíkem, takovým dost luxusním jaguárem. No a pak se vám pořád nějak nedařilo odemknout dveře u vchodu a já šel zrovna kolem.“

Chlapík zaloví v kapse županu, vytáhne mobilní telefon a podívá se na seznam odchozích hovorů. „No jo, fakt jsem si v noci volal Nikkyho. Stojí sice dvakrát tolik, co normální taxík, ale má v autě nejlepší repráky ve městě,“ udělá neurčité gesto směrem k bábě. „Tak to bude v pořádku, paní Kristlová.“

Bába se kysele ušklíbne a beze slova zmizí. Rolf se po mně naposledy ohlídne, jako by mu bylo líto, že nedostal šanci za-bořit do mě ty svý vražedný tesáky. Potom následuje jeduplnou paničku na její cestě do pekla.

Chlapík si promne zarudlé oko a poškrábe se na neoholené tváři. „Zdržíš se, nebo jsi to potřeboval jenom na jednu noc?“

Překvapeně na něj kouknu. „To by šlo i na dýl? A kolik byste za to chtěl?“

„Stačí, když to tady a kolem výtahu občas vytřeš,“ pokrčí lhostejně rameny. „Stejně tu už léta nikdo nepere, tak sem aspoň nepolezou potkani.“

Už několik dní prší. Zámek a jeho okolí jsou zahalený do šedivýho, mokrýho oparu. Ze stromů spadalo skoro všechno listí a zbyly na nich jenom zlověstný pařáty sukovitých větví. Na Díru sedla parádní listopadová depka. Když chce člověk jít ven, musí se navlíknout do pláštěnky a holínek, co vržou, shrnujou ponožky a odíraj paty. Navíc v tom mokru stejně není co dělat. Poflakujeme se teda po baráku a krmíme ostatní vymyšlenýma historkama z natáčení. Tedor rozhlásil, že by nás do svýho novýho filmu chtěl Honza Svěrák a že se na nás brzy přijede kouknout. I když se ostatní děti na Zámku snaží tvářit jakoby nic, stejně na nich poznám, jak strašně nám závidí. Pořád za mnou někdo chodí a vtírá se. Trochu mě to otravuje, ale taky mi to dělá dobře. Baví mě, jak se všichni úplně rozzáří a změní, když jsem ochotnej se s nima bavit. Připadám si jako indiánskej šaman, co má moc uzdravovat členy svýho kmene. Prcek začal posilovat, celý hodiny dělá jak pomínutej kliky, shyby a leh sedy. Plánuje prorazit v akčním filmu jako Arnold, Sylvester Stallone nebo Jean Claude van Damme. Tedor si zase cukrovou vodou tuží vlasy nahoru a pořád trénuje nějaký gesta a pózy. Naposledy jsme ho nachytali, jak si zkouší francouzáka na zrcadle v umývárně. Zůstalo tam po něm na skle orosený kolečko a mastnej lízanec.

Konečně je sedmnáctýho listopadu. Nemusíme do školy, poněvadž je státní svátek. Už od rána běží v televizi nejrůznější pořady o sametový revoluci, demonstraci na Národní třídě a jednáních s komančema. O těch jsem si teda mimochodem myslel, že z nich šla větší hrůza. Na těch záběrech vypadaj jako legrační prkenný dědci. O co vážnějc a přísnějc se snaží tvářit, o to srandovnějc působí. Havel je taky srandovní, ale na rozdíl od těch divnejch komárů tak nějak mile.

Po obědě si nás tři zavolá Krab. Bojíme se, že jsme něco provedli, nebo teda že se na něco z toho, co jsme poslední dobou provedli, přišlo. Do jeho kanceláře vcházíme jako vždycky s hlavama zataženýma mezi rameny. Řediteli se totiž říká Krab kvůli jeho silným prstům, co připomínaj klepeta, a speciálnímu úchopu, kterým vás čapne zezadu za krk. Má ho fakt vychytanej. Je to, jako když do vás někdo pustí elektrické proud. Krouťte se jako had, ale vůbec to nepomáhá, nakonec vám stejně nezbude, než se úplně podvolit a sesunout se na zem. Dneska se ale naštěstí nic podobného nekoná. Ředitel nás usadí do koženkový pohovky a podá nám kartičku z tuhýho papíru. Beru si ji já, protože z nás tří umím nejlíp číst. Je to ale tak krátký, že mi to v pohodě přečtou přes rameno i Prcek s Tedorem.

„Čau, kluci, promiňte, nevěděla jsem, že jsou v České televizi takoví srabi. Nikdy na vás nezapomenu!“

Místo podpisu tam je srdíčko. Nechápatě po sobě koukáme. „Slečna režisérka mi ráno volala, že vedení tvůrčí skupiny vysílání její reportáže stoplo,“ vysvětlí nám Krab situaci.

„To jako, že dneska večer v televizi nebudeme?“ zeptá se Tedor, i když i jemu musí být jasný, že přesně tohle nám ředitel právě řekl.

„Šéfové dramaturgické skupiny prý ta reportáž přišla na tak sváteční večer příliš zneklidňující.“

Pod hrudníkem jako kdyby mi rostl houbovitej dusivej knedlík. Blbě se mi dejchá a do očí se mi tlačí slzy. Naprázdno polknu, a když to nepomáhá, tak znovu. Ani jeden z nás nepromluví. Prcek vypadá nasraně, Tedor spíš zaskočeně. I Krab se tváří rozpačitě. Nakonec vytáhne stříbrný disk vykukující z papírový